

FRIMIENE

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Biografie: 1990s

In dit tweede decennium neem ik de draad op waar mijn moeder gestopt is met haar relaas. In het vierde en vijfde leerjaar had ik een vriend die Peter noemde. Peter had echter een andere vriend die Lionelle heette. In de plaats dat we drie vrienden werden zette Lionelle Peter tegen mij op. Hij handelde uit misplaatste jaloezie, omdat mijn moeder er les gaf. Wegens mijn slechte punten in de Franse taal, dacht mijn moeder dat het beter was dat ik het vijfde leerjaar overdeed. In dat jaar kreeg ik elke dag bijles van mijn moeder als we thuis kwamen. Mijn Frans werd 10% beter, maar ik kreeg er ook een degout van. Ondertussen was ook mijn broer naar Brussel gekomen. Ik herinner mij dat ik blij was dat ik in zijn klas mocht gaan zitten, want ik had ondertussen een beter contact met de vrienden van mijn broer, waaronder de beenhouwerszoon Stefan en de zakenzoon Leonardo. Ik was ook een beetje verliefd op Virginie van de bloemenwinkel.

In die tijd bracht ik mijn zondagen door in de Chiro van Bertem, waar ik ook nooit helemaal goed in de groep lag. Maar de buurjongen en beste vriend Kwinten was er de populairste van de groep en daardoor genoot ik zijn bescherming. Mijn broer Tom zat ook in mijn groep, Bartel zat een groep lager. Ik ging in de jaren negentig naar tal van sportverenigingen, maar dat was vaak van korte duur. In mijn hoofd maakte ik geweldige voorstellingen, maar daar aangekomen was het vaak saai of werd ik niet goed begeleid en was ik angstig tegenover de groepen vreemde mensen rond mij heen.

In het zesde leerjaar verhuisden we van Bertem terug naar Heverlee in dezelfde wijk als ik was geboren. Er werd besloten om het zesde leerjaar door te brengen in de wijkschool, want we zouden ons secundair in Leuven doen en zo konden we weer te voet naar school. Mijn broer lag heel goed in de groep en werd voortgetrokken door de leerkracht, omdat hij bij de slimste van de klas hoorde. Ik werd daarentegen weer een einzegänger, die nooit mocht meedoen met het spel. Op een dag moesten we in de opvang blijven en kreeg ik het aan de stok met een medeleerling, omdat ik op zijn plaats zat. Toen ik met mijn broer de volgende dag naar huis ging stonden de wijkkinderen ons op te wachten. Ze omcirkelden mij, terwijl mijn broer verder naar huis liep, maar daar bleef het gelukkig bij. Elke vrijdag was er een wiskundepuzzel, een wedstrijdje voor de leerlingen. Op een vrijdag had ik wonder boven wonder als eerste de oplossing gevonden. Ik stak mijn vinger op, maar de leerkracht zei dat het spel alleen voor de slimste van de klas bedoeld was en dus moest ik zwijgen. Mijn broer mocht wel meespelen, maar het was de andere Pieter in de klas, die niet veel later mijn antwoord wist te vinden.

Voor het secundair moesten we een keuze maken. Mijn broer koos voor een algemene opleiding bij de Jezuïeten. Ik wou echter boswachter worden en koos daarom voor de tuinbouwschool. De eerste twee jaar waren algemeen vormend. Ik herinnerde mij dat ik het moeilijk had met de Franse les, waar ik mij probeerde weg te stoppen, maar dat lukte natuurlijk niet. Ik kan mij niet herinneren dat ik veel vrienden had. In de tweede graad koos ik voor de biotechniekrichting in het TSO. Tegen dan had ik er twee vrienden, Johan en Chris. Tijdens een uitstap naar Diest wandelden we echter in een park aldaar en we kwamen een pestkop en zijn troep van een hoger jaar tegen. Deze begon mij uit te dagen en tot mijn ontsteltenis kozen Johan en Chris zijn

zijde. Daarna heb ik geen woord meer gezegd tegen hen en heb mij nieuwe vrienden gemaakt: Dries en Ruben. Hen zag ik ook buiten de school. Ruben woonde in Jezus-Eik, Dries in Haasrode. Zowel Dries als Ruben vertrokken later uit de school. Ruben verhuisde naar Bergen-aan-Zee in Noord-Holland; ik bezocht hem daar een keer en we hadden enige tijd een briefwisseling. Maar na het secundair zijn we elkaar uit het oog verloren. Met Dries sprak ik wel nog regelmatig af, ook na het secundair, maar onze interesses geraakten op den duur zo ver uiteen dat ik niks meer tegen hem te zeggen had en ook deze vriendschap eindigde. Johan zou ik twintig jaar later terug zien en hij voelt zich nog steeds schuldig over wat hij toen heeft gedaan, ook al heb ik het al lang vergeten en vergeven.

De biotechnieklussen verliepen relatief goed en het interesseerde mij; maar het Frans werd moeilijker, waardoor ik een B attest had in het derde leerjaar. Een B attest hield in dat je mocht overgaan naar het volgende jaar, maar als je in dat jaar wederom een B attest had zou je het jaar moeten overdoen. Omdat ik al een jaar was blijven zitten in de lagere school en omdat het er niet naar uitzag dat mijn Frans veel beter ging worden besloot ik van richting te veranderen. Mijn titularis raadde mij de TSO richting tuinbouw aan, omdat dat in haar hoofd een 'lagere' richting was. Maar tuinbouw was net meer op geheugen dan op redenering gericht, en dat was net de reden waarom ik zo slecht was in Frans. Met de resultaten van december in acht genomen zag het er naar uit dat ik in deze 'lagere' richting alsnog een B attest zou krijgen. En dus ging ik in januari van dat jaar verder afwaarts in het watervalstelsel naar BSO tuinbouw.

In BSO tuinbouw werd er geen Frans gegeven, voor de overblijvende vakken was ik echter nooit te dom geweest, waardoor ik met kop en schouder boven de beroepsleerlingen

uitstak en dat werd mij niet in dank afgenomen. De lessen waren zo eenvoudig dat ik heel de tijd met een half oor luisterde en voor de rest lag te slapen op mijn bank. De leerkrachten vonden dit prima, omdat ze met mij geen last hadden. Voor de andere leerlingen werd ik echter de kop van jut. Onder leiding van de vorige slimste leerling van de klas en een bende gewillige meelopers werd ik de komende jaren het mikpunt van hun psychologisch terreur; waarbij ze constant het spel speelden van de aantrekking en afstoting en mijn werk constant probeerden te saboteren. Ik ging voordien al niet graag naar school, maar nu werd de school een plaats waar ik constant op mijn hoede moest zijn voor eventuele aanvallen. In de plaats deze situatie op te lossen werd ik door de leerkrachten alleen gezet en terwijl mijn medeleerlingen les kregen, moest ik de stoep vegen. Mijn vrienden waren ondertussen verhuisd naar andere scholen, waardoor ik altijd alleen zat op de speelplaats.

Na de schooluren zaten de misfits wiet te smoren op een bankje en op de een of andere manier ging ik daarbij zitten en werden dat mijn vrienden. Misschien was het Jan die mij introduceerde, hij kende mij van het eerste leerjaar. In het zesde jaar verminderde het pestgedrag omdat ik mondiger werd en omdat steeds meer afvallers in onze klas kwamen te zitten. Ik deed ook mee aan een schoolinitiatief waarbij we een start-up moesten organiseren en uiteindelijk ging ik zelfs een keer naar het verjaardagsfeestje van de hoofd pester. Maar na het secundair heb ik hen nooit meer gezien; behalve heel af en toe in nachtelijke dromen waar ik die tijd herbeleef.

De school waar ik zat was vooral bevolkt door jongens en door de constante dreiging en uitsluiting waren meisjes vooral iets waar ik van ver over fantaseerde. Mijn broers geraakten ook minder geïnteresseerd in de spelletjes die ik wilde spelen en

brachten meer tijd door met hun vriendjes. Ik daarentegen bracht meer en meer tijd door in het bos, waar ik naar toe fietste. Dat was Heverleebos, Meerdaalwoud en soms het park van Tervuren. Ik haatte de maatschappij en vluchtte in de wereld van de Black Metal subcultuur. Ik denk dat ik vanaf mijn zestiende in een soort van depressie glipte, die duurde tot mijn vierentwintigste.

